

E H A

1928.

Nr. I.

1928.

II. AASTAKÄIK.

ÜSIKNUMBER 15 SENTI.

ALGAWAL AASTAL.

Meie ei wõi kunagi peatuma jääda minewikule; nagu aeg omas arenemises muutub, tuues päewaforda eriküsimusi ja wahefordi, nõnda peab ka meie tegewus iga aastaga rifastuma — järjest kaswate wäärtustega. Urwestades sellega on oluline, et ajakiri, mis pöörab laiemate hulkade poole, peab wastawalt kohandama oma fisu, üldse peab wastama uutele ja elulisematele küsimustele, mis päewaforda fertiwad.

Seda filmaspidades, tahab ka „Eha“

oma fisu ümberforaldada, mis aga ei ole tingitud üffi ajast, waid sellega saawutatakse hoopis laiem wõimalus käsitada ilufirjanduse kõrwal ka elulisi küsimusi, mida toimetufelt ka üle poolesaja lugeja läinud numbris toodud ankeetlehti täites on soowinud.

Toimetus loodab, et fisu ümberforaldamisega, saab ajakiri lugejaskonda weel rohkem huwitama, kui senini.

Toimetus.

Paljudele noortele sõpradele.

Üsna pisikesest algusest kaswab välja wägew waimustus, mis on kestew ja püsiw. Hulk kogub ruttu lipu alla ja hõiskab wõidurõõmus — nii kaasakiskuwalt, toretsewalt, aga hulga waimustus jahtub pea. Arhiwi heidetakse ratsa- ja rattarühma lipud; halwawalt mõjub see pärißskautide rühmale. Kurwastusega näeb «Suur Organiseerija» aasta wõi pooleteise pärast oma waewa närtsimist; kõik me kodumaa malewad on üle elanud selle kurbloosuse, kus kogutud palju poisse. Tuhanded on sammunud paraadidel lehwiwail lippel, uhkesti istunud ratsude seljas kannuste kõlisesdes, jalgratta läikiwad raamid on särand Jüripäewa heledas päikeses. — Mõõdusid napid aastad, järele jäid sajad ja kümned... Trumm jäi orkestri asemele põrisema, wiiestkümnest rühmast jäi kümme ja kümnest üks — aga jäid skaudid — kadus poiste

kari. Seda oli meil tarwis uue waimustuse äratamiseks, mis praegu küll pikse pilwena äkiliselt kaswamas ei ole, et siis jälle äikese mässus hukkuda, waid mis tammena aegamööda suuremaks sirguda tahab, aastaga saja poisi asemele kümme oma wõitlusridadesse kogudes. Ja kõikide praegu edasikandwate skautlise waimustusega sõdijate ülesanne oleks wõidelda kõlisewate kannuste ja jalgratta läikiwate raamide wastu, mis ei suuda meie sihtide taotlemisel ühtegi kasu tuua. Mõtlematult kogutud hulk ja sellega kaasaskäiw soldati mängimine ei jõua läbiwiia skautlist programmi selles ulatuses nagu tarwilik, kõikide Eesti poiste koondamiseks nende särawate silmade riiki, kus pühitsetakse ausust, õiglust ja hädust.

Harry Haamer Teie sõber.

WALEMÄNGIJA.

No. A. 17801:6.

545

Päike oli looja läinud. Widewit tihenes filmnähtawalt ja hakkas wilu. Pikk barakk, millesse praegu asusin, näis olewat otsekui mahajäetud. Nalpalgi küljes rippuwa lambi waewase tule walgel nägin ainult üksikuid mehi istuwat neljakordselt üksteise kohale laudadest kokku naelutatud naridel. Nad magasid wõi saatsid suitsupilwi lendu maisipäist õõnestatud piipu poppsides.

Reket ruumi seiswa pifa laua ääres istus üksipäini Jim Robertson, hüglakaswuga, kõige paremas eas seisew mees. Nähtawasti wajunud sügawalt mõttesse, segas ta kaarte. Ta oli siin alles wõõras, alles mõne päewa eest puurajajate hulka tööle tulnud. Ta ei eraldunud teistest puurajajatest ei wäljumise ega kommetega, siiski oli midagi tema juures, mis minu huwi äratas.

Ühel naril, pimedas, wälgatas forraga tikutuli. Nägin selle walgel meest püsti ajawat, piipu süütawat ja laua ääres istuwat meest waatlewat. Selle segatawad kaardid näisid tema rahu rikkunud olewat. Warsti rippusid kaks raskelt naelutatud jämedates saabastes peituwat jalga üle nariääre. Reha tuli järele. Mees hüppas pörandale, sammus laua juurde ja wõttis istet. Waikides waatas ta hult aega Jim Robertsoni segatawaid kaarte, siis äkki pistis ta käe puuwillase särgi kaelusest sisse ja tõmbas põuest wälja hult hõberaha, 10 ja 15 cendilisi, mis ta hoolsasti üle luges ja oma ette lauale asetatas. Mitmel pool naridel kuuldus liikumist. Kolm, neli meest hüppas alla ja pikka, nagu poolkogemata, kogu sid nad laua ümber ja istusid. Jim Robertson ei näinud tähelegi panewat, et mehi tema ümber oli kogunud, et wiis filmapaari himukalt kaarte wahtisid, sest ta segas rahulikult edasi, üles waatamata.

Äkki haigutas ta ja wiskas kaardid otsekui surmaigawust tundes lauale.

„Jatpot“, ütles üks. Minute sõna, mis langes. Siis tõmbas igaüks kaardi ja poker algas.

Algases käis mäng madalalt ja kellelgi ei näinud olewat eriti õnne. Jim Robertson tõmbas aga forraga whiskipudeli taskust, jõi sõõmu ja ulatas naabritele. Pudel käis suust suhu ja otsaga tagasi jõudes oli ta tühi. Kõwa jook ei jätnud mõju awaldamata. Jutt läks elawamaks, näod liikuwamaks, lendas ka mõni naljasõna.

Jim Robertson näis wist head kaardid kätte saanud olewat, wõi tahtis ta järg lkk. 9.

Soome partiolased.

Klishee «Eesti Skaut».

D. Wintsept.

Nädalat kuus olin ma haigena Hoonolulu hospitalis lamanud, kui ma säält päris murtud inimesena välja tulin.

Hospitalist läksin ma otsekohe kontoris, kuid mulle väldi, et sadamas pole praegu mingit tööd; taarudes tulin ma kontorist välja, kuid uksele juhtusin ma James Calderiga kokku, keda polnud näinud aastat kümme.

„Wabandage!“ — ütlesin mina, mitte äratundes teda esmalt, aga tema haaras mind kuuest kinni ja ei lastnud edasi.

„Maailm polegi nii suur, Georg, kui näib,“ — ütles tema. „Rahju on mul sinust, sõber, oled kuiwaks jäänud kui surma wari. Kas halwad sissetulekud, mis?“

„Misfugused siin sissetulekud“, — wastasin ma. „Kas ei võiks sa mulle kuskil teenistuswõimalusi leida? Ma lepin wähesega.“

„Siin pole kohane rääkida,“ — ütles Calder. „Lähme parem lõunatama kuhugi, küll ma säält sulle midagi jutustan.“

Pääle lõuna, kui meie istusime werandal, jutustas ta mulle järgmise loo:

„Aastat kaksikümmend sinna tagasi, seisis ühel saarel, misfuguseid leidub nii palju mereteest eemal ja mida kutsuti Päästesaareks, üks kiwist väljaraiutud kuju. Nisfuguseid raidkujusid leidub hul-

gana Lõunamaa merede saartel. Uitu (nii kutsuti raidkuju) kuulsus oli wõr-ratu ja pärismaalased rääkisid, et kui ta peaks kaduma, ehk ära warastatama, siis ka saar, selle kuningas ja isegi waras saab hirmsaid wiletsusi nägema.

Jutud sellest ulatasid ka wana Spenseri kõrwu, kes oli suurim kaubitseja Waiksel ookeanil. Ta ei uskunud mingifuguseid ettekuulutusi, ja et tal olid pikad näpud; üksford wiiski ta selle kuju ära ja mötles kuningale ta tagasi tuua järgmisel sõidul.

Aga ettekuulutajatel oli siiski nähtawasti õigus, sest Spenser ja tema laew „Monahiki“ hukkus ühe tormiga Päästesaare ligidal ja ainult kahel madrusel, kes olid tema laewal, õnnestus kaldale pääfeda, kus neid kaks nädalat hiljem keegi kaupmees leidis. Tõenäolik on aga see, et saare õnn kadus ühes Uituga.

Õimeseks suri kuningas; siis wähenes kalasaak; ühefõnaga, asjad muutusid ford-korralt ifka halwemaks.

Möödufid kaks aastat rea õnnetustega, siis kutsus uus kuningas rahwa kokku ja säält otjustati Uitu merepõhjast välja tuua ning endisele kohale asetada. Saades tarwilised teated wanult madrustelt, kes olid laewa hukkumisest ellu jäänud, läksid nad kohe teele.

Laew oli kaunis heas seisukorras. „Monahiki“ oli hukkunud umbes kuue-

kümne jala sügawuses ja lamas kiiliga allapoolle. Mitu oli kajutis; teda nägi jäl tuuker läbi lahtise ukse; ta seisis seal lõbusa muigega näol, nähtawasti rahulolles oma asendiga ja ümbrusega. Kui teine kord tuuker alla lastus kõiega, et Mitule seda kaela wisata ja weest wälja tõmmata, siis nähti lootsikust, kudas tuuker äkitselt wälja hüppas ja kohe maha kukkus ning tema järele haarasid mingisugused hallid käed, wõttes tema kõrist finni. Kui tuuker sai weepinnale tõstetud, oli ta surnud... surnud, kuid ilma wägiwalla märkideta.

Juht küsis, kas ei leidu soowijaid, kes oleks nõus uuesti wee alla lastuma, tõstes tawu seni, kuni üks leidis. Teda lasti wee alla.

Sõbrad nägid, kudas ta astus kajutisise, aga kohe selle järele tõmbas ta ka signaalkõit. Kahessa tugewat meest tõmbasid ta waewaga kajutist wälja. Ja see pole ka ime! Teda pidasid finni suurend käed, kolmekordselt kokkukeeratult, nagu puped, mis tehtud nartsudest. Siis äkitselt lastsid need käed ta lahti, nii, et tõmbajad peaaegu oleks tasakaalu kaotanud. Reha tõsteti pinnale, juba surnult.

Sellest oli pärismaalastele küllalt. Mitte ükski ei tahtnud enam jääda sellele kohale; nad wandusid, et kõik merepõhi ümberingi on täis kurje waima. Mõne minuti pärast jätsid nad jumalaga laguuniga lahtistel purjedel.

Uga, et saarel asjad ikka seni weel lähewad tagurpidi, siis suguwõsa wanem on nõus mistahes hinna maksma, et aga Mitu saaks saarele toodud. Sarnases seisuforras on asjad, — jatkas Calder, liities rufitaga wastu lauda, — „ja ma ei kahtle selle päästmises. Ma olen küllaldase hulga madruseid selleks walmis waadanud, kuid nende seas puudub niisugune mees, kes oleks kas wõi ilhe dollarigi wäärt ja selleks on mulle tarwilist mees nagu sina, kes neid tõmbaks kaasa.

Kui sa leiad selle enesele kohase olewat, siis wõid weel tänapäew minuga kohale sõita.

Mina tegin Calderiga lepingu ja läksin kohe laewale. „Tangarewa“ oli ilus sajatonniline jaht, mis wõis sõita lihtsa taskurätiku abil purje asemel. Pääle meie oli laewal weel kaks walget ja kahessa musta madrust, kes asusid laewaninas, kus oli Kameamea V. kaju ja määratud peegel, mille ees wõisid nad omi hambaid irwitada kui palju tahes. Üks neist oli dieti päris tõmmunahaline, kaswult hiiglane, aasta 25 ümber ja kutsuti Kamaniks. Ta oli üks neist madrustest, kes elas üle „Monahiki“ hukkumise. Calder leidis ta Sidneys ja tõi ta siia, et ta oleks hukkunud laewa koha fätte näidanud.

Calder oli wäsimata, kui tal oli ees mingisugune toimetus ja sellepärast juba pääle kolmanda päewa wastu ööd lahkusime sadamast ja läbistades kanaalid sõitsime ulgumerele.

II.

Ja lõpuks, juba päris meie laewa nina ligidal, umbes saja jala kaugusel, oli näha mustendawaid õnetu „Monahiki“ piirjooni. Wesi oli siin nii selge, et waatamata sellele, et laew oli kaetud merekaswudega ja koralli karbikestega, oli selgesti näha kunagi walgeks wärwitatud fregat, mis nüüd aga juba päris hall. Houk-masti taga oli kajut, kus Kamanil sõnade järele pidi Mitu olema. Üks oli nüüdõrd lahti, et Mitu wäljatoomine ei wõinud suuremat raskust sünnitada. Jutte meelde tuletades, asus sala hirm meie hinge. Järgneb.

«EHA»

järgmine number ilmub Eesti Waba-riigi 10. aastapäewal, 24. weebruaril 1928. päewakohase ja huwitawa sisuga.

Mõtteid Petseri seltskondlisest elust.

Ulistudes kuufatusele — julgen Petseris olemasolevate seltside suhtes siinkohal sõna võtta, walgustades ühelt poolt neid puutuwaid küsimusi, mis nende seltsidega seotud, teiselt poolt üldhariduslisi küsimusi ja võimalusi üldse.

Olemasolevate seltside juure hiljem tagasitulles, nimetan siinkohal kahe, wähemalt igas ärkfamas wallas leiduwa organisatsiooni puudumist ja nimelt: näitekunsti ja muusika alal. Esmase waldkonnast tunneme ainult harwa meid külastawatena wõõraid jõude, teiselt alalt tulewad samuti külastama wähest Petseri sõjawäe orkestrandid ja see oleks kõik.

Olemasolevatest seltsidest nimetamisewäärsematena oleks hariduselts, S ja M. selts „Kalew“ ja ÜENÜ osakond, millised endi iseloomudele wastawalt peaksid saagedasti tegewust awaldama, mida aga tahjaks senisest tegewusest küll ütelda ei saa.

Hariduselts, — see teiste üldkasulikkude organisatsioonide loomulik juht, awaldab end näiteks ainult raamatukogu kaudu, peab kord aastas koosoleku ja walgub laiali. Närgmisel aastal algab samast otsast ja nii läheb see edasi tallatud wanu teid. On tõesti imelik, kui sarnast seltsi hariduseltsiks nimetatakse, sest siis peakime ka yogade sekke, kellede tegewus sageli millegis muus ei seisa, kui liikumatus istumises, hariduseltside nimetirja kandma. Nii ei jõuta kuhugi, selts on olemas, kuid kasu pole kellegile.

Laulu ja Mängu selts „Kalew“ on aga juba pisut aktiivsem, kuid ärge arwake, et ta muusikatundmist lewitab ja lauljaid arendab; selle seltsi aktiivsust tuleb otsida einelaua organisatsioonides. (Ja kas ei olegi see Petserimaa tähelpanu wääriwamaid kultuuriawaldusi!) No muuseas rõffaksti sääl siis armas ja tore laul, seni kui seltskond koos ja teat portsjonid „walget“ sissewõet on. — Ilus, „rahwuslik põhituli..!“

On olemas weel ÜENÜ osakond, milles tegutsseb ainult spordiharu, kuna juhtiwad jõud pole suutnud teisi tegewusharusi senini ellu kutsuda.

Organisatsioonid, kellede otsekoheks ülesandaks hariduse ja teadmiste lewitamine laiematesse hulkadesse, selles täiesti passiwseks jääwad, — need etteheited pole sugugi liialdatud.

On ju näiteks hariduseltsil ees suur tegewuswäli. See peaks kohustama seda innukamale wäljapääsuteede otsingule. See oleks haridusliisist küsimusist, kuid haridusliste tarwiduste kõrwal on olemas weel wiimasega teotud ja wiimase kaudu osalt juhitud wäljalised küsimused. Kutsealaliselt oleme kõige waesemad riigis, mitte ainult wähest kooliharidust omandanute suhtes, waid ka enam korralisema üldhariduse omandanute suhtes.

Mujal linnades on seisukord teine. On loodud omad kutsekoolid, kursused, kus inimene wõib omandada mingi ameti, mida ta eluajal käsitada osaks. Näiteks Tallinnas tegutsseb juba pikemat aega Kristlik noortemeeste Ühing (see on waid üks näide, kuis wõiks ta osutada) korraldab igal aastal suurel arwul mitmekesiseid kursusi ja loenguid millistest nimetada wõiks näiteks: masinakirjutamise-, raamatupidamise-, keelte-, elektrotehnika-, autojuhtimise j. t. kursusi.

Samuti omawad mitmed linnad meie waestes oludes kirjandusele teerajajana tähtsa osa etendada suutwaid mootsaid awalikke lugemislaude. Rakwerel ja Tartul on rahwailikool. Teisel korraldawat põllumajanduslised organisatsioonid õige mitmekesiseid igapäises elus tegewusse rakendawate teadmiste lewitamiseks kursusi ja loenguid nii aiandus, mesindus alalt kui ka mootorite ja traktorite käsitamise suhtes.

Praegu nimetud võimalusil on paljud omandanud mitte ainult filmaringi

laiendawaid teadmisi üksi, waid ka nüüd-
sel majanduslifelst fehwal ajal teenistus-
wõimalusi.

Eelkirjeldatut waadeldes waldakse ehk
kõik selle ilusa olewat, kuid teostamatu.
Loomulikult ei saa ju seda kõike nõuda
aineliselt nõrgalt üskselt seltsilt, kuid
wirutades olemasolewaid üldkasulikke
sihte taotlewaid organisatsioone kottu-
lastet, ühendet tegewusele awaneksid soo-
tumaks teised wäljawaated nii üldiseks
seltside koduks ja tegewuseks, hädatarwi-
likkude ruumide muresemise suhtes, kui
ka mõistliku ja lõbusa ajawiite wõima-
luste loomisel ning samuti wäljaspool
kooli haridusepõllul tegutsemiseks. Selleks
koguks hariduselts, eesotsas kõik praegu
olemasolewad üldkasulikud ja hiljem tek-
kida wõiwad seltsid enese über. Ühinenu-
tena oleks praegusegi ainelise seisukorra
juures hääl tahtmisel wõimalik ajutist
üüriruumi muretseda; äärmisel korral
oleks wõimalik mõelda riigi toetuse peale.

Noortesse on loodusest istutet tung
tegutsemiseks, kuid kui seda ei kasutata
otstarbekohaselt ja pedagoogiliselt, siis
pole sugugi imestada, kui wahel tüsedai-
st, lootustandwai-ist noortest ühiskonnale
kahjulikud inimesed wõiwad kaswada.
Petserimaal, kus rahwas üldiselt väga
madalal waimlisel tasapinnal, kus är-

mise waefuse kõrwal, äärmine alkoholi-
sm maad wõtab, on just noorus see, kes
nendele pahedele wastuwõtlikum. Siin
peawad seltsid agaramalt oma tegewust
lewitama.

Ja spordi, kui noorsoo wabaaja
möödasaate wõimaluse juurde tagastulles,
peaks küll imestama, et siin ainult wae-
walt paarilekümmele uisutajale liikumist-
wõimaldaw liuwäli olemas, kuna uisu-
tajaid rohkesti ja kohasemaks liuwäljaks
kohti ka puudu ei oleks. Puudub nähta-
wasti waid algatus.

Arusaadaw, et kõiki pahesi nii pea
mingi abiga kõrwalbada ei suudeta. Siin
tuleb teha kuu aega teadlikku ja pide-
wat tööd majanduslifel ja hariduslifel alal.

Mis puntub weel organisatsiooni-
lise ellu, nende passiwsuse, siis peab
siin süüdistama kõigepääst nende organi-
satsioonide eesotsas seiswaid isikuid. Üks
asi, mis ka weel suure tähtsusega on, on
ajakirjanduse puudus, kus põlewamaid
küsimusi kohal käsitada wõiks. Kuid wi-
masest aitab nüüd osalt üles saada „Eha“.
Toimetus püüab omaltpoolt wõimalikult
wastutulla seltskonnategelastele ja seltsi-
dele mõtete awaldamiseks wõimaluse
andmisega; eriti eelkirjeldatud küsimus-
tes näekijune heameelega sõnawõtmist.

— nowus —

MERE KALDAL.

Ma unistan üksinda ollen
Meri loksus mu jalge een.
On kurbust mühinan tollen,
On müha mu enese seen.

Tumm, waatlen kuus mängi-
(wad wahun
Lained, mäletan aegu häid.
Ja kujud must mööduwad rahun
— Nende keskel sa käid.

Ja õhtul, kui merepääl tuled
Jääwad, selged on mereteed,
Kaugelt nagu su verevad huuled,
Mind suudlewad sinawad weed.

Ja udun paistawad linnad,
Ja lähedal kõlab su hääl.
On muinasjutt: nagu su rinnad
Kord ilmuwad udun säääl.

Ma unistan üksinda ollen
Lained mängivad wahun mu een,
On kurbust mühinan tollen,
On müha mu enese seen.

A. BLOK.

(Tõlge wenekeelest)

„ELU“

Wõru-Petserimaa häälkandja.

„Elu“ on kõige loetawam, uudisterikkam ja
odawam ajaleht Wõru- ja Petserimaal.

Tellige kõik „Elu“.

Kuulutage „Elus“.

SUUSATAMISEST.

Suusatamine on eriti põhjamaade lõbu, mis järjest suuremat poolehoidu leiab kõigis maades. Kuid meil Cestis on see kaunis spordiala alles ärkamisel, kuigi meil maastik ja tänawune tali iseäranis soodsaid võimalusi selleks pakub.

Tahan siinkohal mõningaid juhatusi anda selle kauni spordiala käsitamiseks. Tahan seda teha seda enam, et suusatamine talispordi aladest parimana esineb oma waba käte-jalgade ja kogu teha arendamise mõttes. Ka on meil veel kaks kuud talispordiks, mida oleks patt lasta asjata kaduma minna. Nii siis, ajume asja juure ja kasutame selle aja õieti ära, õpime suuski käsitama ja karastame ennast wärskte taliõhu käes.

Suusade hoidmine. Kui tahame, et suusad hästi jookseksid, siis peame nende eest ka hoolt kandma. Et suusad endi esialgset kuju ei muudaks, tulewad nad alati pärast suusatamist otsadest kokku siduda, kessele umbes 12 sm. paksust puukloppi wahahele pannes.

Suusade määrimine. 1) Pakase ilma jaoks on kõige parem puhas puutõrw. 2) Keskmise ilma (7—20°) jaoks sulatatakse määrdeks kokku $\frac{3}{5}$ osa waha, $\frac{1}{5}$ osa steariini ja $\frac{1}{5}$ osa kalaraswa — sinna juure keetes pisut tõrwa. 3) Pehme ilmaga (0—7°) sulatatakse määrdeks $\frac{3}{5}$ osa parafiini ja $\frac{2}{5}$ osa waha.

Pakase määre kuumendatakse ahju paistel ehk priimusel suusa taldadesse. Suusa talda tuleb nii kaua sooendada, kuni tõrw temal keema hakkab ja suusa fiske imbub, siis liukatakse tald sõrmega üle, et ta siledaks saaks, kuid läikima ei tohi teda ajada.

Keskmise ilmaga tõrwatakse suusa tallad enne hästi ära ja siis määratakse keskmise ilma määret külmalt peale.

Pärast määrimist sooendatakse suusa

taldu tule paistel nii, et määre parajasti sulaks (mitte keema) muutub ja lastakse uuesti ära jahtuda. Peale jahtumist määratakse tallad jälle üle ja sooendatakse uuesti. Nii toimetatakse 3—4 korda ja lastakse siis puutumata jahtuda. Pehme ilma määrdega tuleb samuti teha, kuid määret tuleb rohkem ja ebatafasetl panna, s. t. ühte kohta rohkem, teise vähem; see abinõu takistab suuskade tagurpidi nihkumist.

Riietus. Riided olgu kerged, kuid soojad. Jalandõudena oleksid soowitawad erilised ulespoole pöördud ninadega suusasaapad. Ka võib wiltsaapaid tarwitada. Harilik saabas peab suusatamiseks iseäranis madala kontsaga olema.

Keppidest wõdetakse kinni õlgade kõrguselt. Tõukesid olgu hoogsad, mis tõukawad ainult ettepoole (mitte üles). Käed sirutatakse wälja, kepp pistetakse lumme suusa nina kohale ja tõugatakse tahapoole nii, et käsi täielikult sirgeneb.

Algaja: Wiska pabeross maha!
Skautmaster tuleb!

Suusatamise stiil. Waheldustakt ja tasatakt. 1) Waheldustakt on rohtem jalgade tööd, kus wastane käsi ja jalg korraga tõukawad ja wiimane jaadud tõukest edasi libiseb. Jalad peawad tegutsema rippumatult kätetööst nii, et kiirus ei wäheneks, kui me mõne käetõuke tegemata jätame. Suust ei tohi jala tõukel tolligi tagasi libiseda, sest muudu oleks tugewast jalatõukest wähe kasu. Jalatõuke algamisel peab suuska allapoole nõtkutama, mille abil suust kleepub ja ei nihku tahapoole. See nõtkastus peab sündima woolawate, pehmete liigutustega. 2) Tasatakt on aga eriti käte tööd ja tarwitatakse tasasel maal wõi jään. Tasataktis

liikatakse mõlema kepiga ühtlasi ja mida aidatakse nobedate jala tõugetega.

Mäestlaskumine on suusaspordi suurim lõbu. Teda peab õppima igast ette-tulewast mäest allalaskma. Ettewaatlik ja aeglane laskumine on lihtsalt ajaraiskamine.

Pööramine kohal sünnib järgmiselt: Paremale kепile toetudes tõstetakse pahem jalg täisnurgas üles ja asetatakse rööbiti teisega nii, et suusa ninad üks ette ja teine tahapoole on. Siis laskutakse keha raskusega keeratud jalale ja tõmbame teise suusa kergelt, nina wähe üles tõstes, tagant järele ja asetame ta teise kõrwale.

WALEMÄNGIJA.

3 lkk. järg.

teisi ärritada, korraga pani ta wiis dollarit kaardi peale. Kõlisesedes lendas kuld lauale. Seal läikis ta meelitawalt hõbedad hulgas ja kiusas filmi.

„Wiis dollarit peale“, hüüdis üks mängija ja kattis kuldraha kümnedollari- lise paberiga. Jim Robertson tõmbas taskust kolm kullatükki ja wiskas need hunnikusse. „Kümme dollarit peale!“ Nagu püstolist tuli wastumängijalt kärsku, wastus: „I call you“. Kohe pani ta kümme dollarit weel juurde ja awas wõidurõõmisalt kaardid: „Neli kuningat“.

Ta sirutas käe wõidetud raha järele, kuid Jim Robertson, kes wahapeal oma kaardid oli lauale wisanud, ütles: „Mitte nii ruttu. Raha tuleb jüü“.

Pikkamisi ja pühalikult tõmbas ta raha kofku. Wastumängijal tõusis palaw weri näkku. Raotus oli temale kaunis walus — kaksikümmand dollarit. Nädal otja pidi ta selle eest tööd tegema.

Õnn ei näinud fogu õhtu Jim Robertsonist lahkuda tahtwat. Kolm, neli män-

gijat tõusid wõlkides üles ja ronisid tagasi naridele, sest raha oli otsas. Teised, wäljasttulijad istusid asemel, aga ka nende käsi ei käinud paremini.

Jim Robertson wõitis. Wiimaks tuli sisse saewillija Willy Carty, iirlane. Tal oli käes suur kruusitais whiskit. Kuft ta niipalju seda oli saanud? Jumal teab. Saewillija wõib midagi enesele lubada, sest ta wõib oma wiisteist-paarikümmand dollarit teenida. Tal oli wiist oma onnis üksi igaw, nüüd tuli ta siia joogikaas- lasi otsima. Kruus rändas käest kätte. Wahapeal istus aga Carty laua äärde ja wõttis kohe pakutawad kaardid wastu.

Tal polnud õnne. Et ta pealegi ker- gemeelselt mängis, sai ta pungil täiso- lew rahakott põues warsti tühjaks. Päe- wal saadud pangatähte hoidis ta kõwasti peos. Nägin, et tal raske oli mängu lõ- petada. Wastu tahtmist tõusis ta üles. Robertson jagas kaarte ja ei näinud te- ma minekut tähele panewat, waid ala- tas tal kaardid. Riisatus oli suur.

Poolistukili wõttis iirlane kaardid ja nendele pilku heitnud, nägin mureil- met tema näost kaduwat. Tal pidid ole- ma head kaardid. Ta istus maha ja kui

Robertson kümne dollariga mängu awas, pani ta wastu oma pangatähe, ligi wiisfada dollari. . . Koikide silmad rippusid wolututena pangatähel, mis kattis kulla ja hõbedada hunikut laual. Hingepidades jälgisin ka mina mängu. Wiisfada dollari! Kumb wõidab?

Pikkamisi ja pühalikult pani ka Robertson samasuguse rahahulga kullas endisele juurde. Nüüd andis ta wastasele soowitud kaks kaarti, ise wõttis ta ühe. Kui mõlemad oma kaardid selili wiskasid, oli kogu barakis nii waikne, et nõela kukkumist oleks wõidud kuulda. Jim Robertson wõitis.

Jirlane tõusis wandudes ja Robertson sirutas kõige rahulikuma näoga käe wälja raha järele. Korraga aga kumardas keegi pealtwaatajaist tema selja taga lauale ja tõmbas pangatähe oma kätte. Teise käe aga pistis ta wõitia käiksesse ja tõmbas sealt warjulolewa kaardi wälja, see oli risti äs teisest mängust.

Robertson kargas üles, wihasi moonutatud näoga. Ta oli peajagu pikem teisest, kes julges teda pallasutada. Tema hiiglaruulikas lendas hirmsa hooga teise näkku. Nagu oleks löödud pehmet kitti, sõlas tume mürts.

Tabatu langes hääletult põrandale.

Rohmetanult waatasid teised sündmust pealt. Saewiilija toibus esimesena. Wägewa hüppega oli ta üle laua ja andis walemängijale kullasse hoobi, mis isegi härja oleks maha löönud. See aga ametis maaslamaja kramplikult kofkupi-gistatud käest pangatähe püüdmisega, ei tunnudki wiist hoop. Ta ainult raputas end wähe. Siis aga kargas ta üles ja tõukas saewiilija hirmsa jõuga wastu lauda, mis suure kolinaga ümber kukkus. See aga ei jätnud wõitlust, mõlema käega haaras ta wastase kuuehõlmadest finni. Ta tõmbas end kukkudes kokku, nagu kass. Suured terawad naelad saa-

baste all läikisid kui kistja hambad. Hirmsa wihasi tahtis walemängija iirlase kallale tormata ja tõmbas oma kuuehõlma katti, end temast lahti kiskudes. Enne aga, kui ta tema kohale jõudis kumardada, piirasid tema teised puusaa-gijad. Wandudes löid ja pekfid nad teda, ta katsusid teda maha wisata. Robertson aga oli tugew kui härg. Wastaseid otsekui nõrku lapsi eemale wirutades, kargas ta üles seina äärde.

Siin oli ta selgapidi kaitstud ja kõigist peajagu pikem, nagu koljat. Naks meest, kes temale kallale tahtsid tormata, haaras ta finni, tagus nende pead kokku ja paistas nad siis pealetungijate sekka tagasi. Korraga lendas raske pink tema pähe. Hiiglane tuikus ja langes maha. Wihaselt tungisid nüüd tööliised tema kallale. Inimeste kera weeres baraki põrandal, meeletuletades sipelgaid, kes suure putuka kallale on tunginud.

Baraki uksest lendas wälja walemängija peksetud feha nagu raske kott. Keegi ei küsinud, kas ta seal armetult kärwas wõi toibudes minema ronis. Elufutseline walemängija, kes tööliste riietes teiste hulka tuleb wälja petma nende waewaga teenitud raha, on ühiskonnast wälja heidetud. Keegi ei tohi teda halatseda ja tema haawu rawitseda. Nii-sugune on kirjutamata seadus, karm aga õiglane.

Koolis.

Peedu: «Ai, katsu kui külm on to gloobus käe all!»

Kusti: «Miks paned sa siis käe just Siberi kohale.»

Kohutaw.

Õpetaja: «Mis oli iseäranis kohutaw uputuse ajal?»

Paul: «Wihmawarjude puudus.»

Toimetusele saadetud kirjandus.

„Eesti Skaut“ nr. 1 ja 2 — Eesti Skautide Malewa häälekandja.

„Ugunskurs“ nr. 11 ja 12 — Latvija Skautide Kesksorganisatsiooni illustreeritud kuukiri.

„Walwur“ nr. 4 — Türi a./m. gümnaasiumi Sk. rühma häälekandja.

Ruumipuudusel jääwad sellest nrift mõistatused ja lüürid nris toodud mõistatuste lahendused välja.

Pää- ja wastutaw toimetaja J. Karro.
Wäljaandja W. Naaber.
Toimetus: A. A. Linter, A. Rätsep.

R. o-ü „Täht“ trüff — Petseris.

Pika ja raske haiguse järele lahkunud skautsõpra

LEO KUDRJAWTSEWI

mäletab sügawas leinas

Petseri Eesti Skautide Rühm.

Hää kaup ja hinnad soodsad!

See on parim tasu igale tarwitajale
mida pakub järjekindlalt oma ostjatele

P. Rätsep'i

koloniaal-, delikates- ja tubaka-kauplus

Tartu tän. nr. 1.

Telefon nr 88.

AINUKENE

SUUREM KAUPADE WÄLJAWALIK PETSERIS.

TEENIMINE KIIRE JA KORRALIK.

„EHA“

on laialdaste hulcade loetawam ajakiri, mis pakub kõigile ainult sisurikast ja wäärtuslikku lugemismaterjaali.

Ta sisu on elaw ja huwitaw!

„EHA“

toob oma weegudel huwitawaid artikleid, ilukirjanduslikke töid, kirjutusi skautide elust ja tegewusest, sporti, mõistatusi, nalja j. n. e.

„EHA“

awaldab igas numbris rikkalikult fotograafilisi üleswõtteid, joonistusi, illustratsioone tekstide juure, karrikatuure, diagramme j. n. e.

„EHA“

ilmub 8 korda aastas, kuni 16-leheküljelises kaustas, kusjuures hind on odaw ja kättesaadaw kõigile.

„EHA“

maksab aastas 1 kr., poolaastas 60 snt., üksiknumber 15 snt. Tellimisraha wõib ka postmarkides saata. Tellimiste wastuwõtmine 1928. a. peale kestab edasi.

Tellige kõik „Eha“!

„Ehas“ on kuulutustel suur mõju, sest „Ehat“ loetakse igalpool ja ta jääb kauaks ajaks lugeja lauale.

Kuulutuste hind: 1 lhk. 8 kr., $\frac{1}{2}$ lhk. 4 kr., $\frac{1}{4}$ lhk. 2,50 kr. Alalistel kuulutajatel hinnaalandus.

Kuulutage „Ehas“!

Juhime tähelpanu kuulutuslehekülje suurusele.

«EHA» toimetus ja talitus.

Petseris, Wõru tän. 21-a.